

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr. a treia-oră 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.
Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Nimeri singuratici à 5 cr. se vînd la »Tipografia», soc. pe acțiuni

Invitare de abonament

la

„TRIBUNA“.

Cu 1 Octombrie 1897 încep
noue abonamente lunare, cuar-
tale, semestrale și anuale.Domnii abonați sînt rugați
a grăbi cu reînnoirea abonamen-
telor lor, pentru regulata expediție
a foil.Abonamentele se fac prin
mandate postale și numai pentru
un timp, care începe cu prima și
se termină cu ultima lună, după
stilul vechiu.Abonamentul anual costă . . . 14 fl. — cr.
Abonamentul semestral . . . 7 fl. — cr.
Abonamentul trimestral . . . 3 fl. 50 cr.
Abonamentul lunar costă . . . 1 fl. 20 cr.Este în interesul dlor abo-
nați, ca adresele să fie însemnate
oat se poate de corect și legibil.
Domnii abonați vechi sînt ru-
gați a lipi pe mandatul postal
adresa tipărită dela fășile, în
oare li-s'a trimis „Tribuna“ până
acum.

Administrațiunea.

Germanism și maghiarism.

Discursul rostit de împăratul Wil-
helm II. la Budapesta nu se poate clasa
între discursurile ce obișnuiesc a ține mo-
narchii la mese festive.Cu asemenea ocazii, ei se mărginesc
a enunța în formă simplă, sentimentele
lor de prietenie, și dacă vorbesc de na-
țiuni, ei o fac quasi și în a doua linie,
mai mult nevoiți, decât de bunăvoie. Nu
în această categorie intră toaștul dela
Budapesta al împăratului german. Ori-
cine l-a cetit cu atenție, a fost de sigur
frapat de faptul, că acest discurs nici nu
se prea ocupă de situația triplei alianțe,
ci mai ales de importanța istorică, po-
litică și națională a Maghiarilor. Deși
toaștul împăratului Francisc Iosif, scurt
și rece, nu se preta la un răspuns lung
și exuberant, Wilhelm II. cu toate ace-
stea a ținut să dea răspunsului său o
notă de neîndoelnică pînă la veștă-
ților maghiare, demonstrând astfel înpotrivă politicii federaliste ce este pe
punctul a triumfa în Austria.În anul 1870 contele Hohenwart
era ministru-president în Austria și luase
toate măsurile spre a revizui constituți-
unea în sens federalist. Împăratul Fran-
cisc Iosif își dase deja consentimentul,
promițînd Cehilor restabilirea statului
boem. Total era pe isprăvite și nu mai
era, decât o chestiune de timp, la ce dată
să fie introdus sistemul federativ.Maghiarii, temându-se, că federali-
sarea Austriei și astfel emanciparea na-
ționalităților de acolo ar pute influența
și asupra popoarelor nemaghiare din Un-
garia, și-au dat toate silințele ca să ză-
dărnicească evoluțiunea federalistă. Mi-
nistrul lor, contele Iuliu Andrássy, care
mai târziu deveni cancelar al imperiului,
isbuti să convingă pe împărat, că intro-
ducerea federalismului în Austria ar fi în-
semnând o slăbire a monarhiei, că aceas-
ta nu se poate răzima decât pe Germa-
nii din Austria și pe Maghiarii în Un-
garia. În stăruințele sale, contele Andrássy
fii secundat de contele Beust, amic al Ma-
ghiarilor. În fața acestor împotriviri, îm-
păratul cedă și își revocă învoeala, pri-
mind demisiunea contelui Hohenwart. Ideea
federalismului fu înlăturată și o nouă
eră de germanizare în Austria și de ma-
ghiarizare în Ungaria se începu.Rolul pe care l-au ținut atunci An-
drássy și Beust, se vede, că îl joacă astăzi
împăratul Wilhelm II. Toată lu-
mea vede, că stările de lucruri din Aus-
tria au ajuns a fi absurde, și că o
schimbare se impune. Ear' aceasta nu
se poate concepe, decât în direcția fede-
ralismului. Hegemonia artificială a Nem-
ților din Austria fiind de mult frântă,
federalizarea Austriei ar însemna, că Aus-
tria are să fie guvernată de aci înainte
de adevărata majoritate a populațiunilor
sale: de Slavi.E foarte probabil, — mai ales în
urma politicii germane de până acum,
care era mereu ostilă naționalităților
din Austro-Ungaria, — că în acest cas
relațiunile monarhiei habsburgice cu Ger-
mania ar fi expuse pericolului de a de-
veni mai puțin intime și de a fi rupte
chiar, în cele din urmă.Aceasta o știe împăratul german.
Și tot așa el știe, că motive puternice
și reale de a susține tripla alianță în
Austro-Ungaria nu aveau decât Germanii
și Maghiarii, pentru-că, în definitiv, nu
mai lor le folosea, în afacerile interne,
această alianță.În fața acestei situațiuni, împăratul
german și-a luat sarcina să intervină în
favorul Maghiarilor și astfel și a Nem-
ților din Austria și în contra curentului
federalist de acolo. Numai așa se poate
explica neobișnuitul său discurs, în careel relevă pretinsul rol istoric al Maghi-
arilor și-i ridică pe acestia în vineția ce-
rului. Mai mult. El le cere chiar scuze,
că n'a luat parte la sărbările milenare,
asigurându-i că a urmărit cu o simpatie
admirabilă aceste sărbări. El accen-
tuează apoi „fidelitatea“ (!) fiilor lui
Arpád pentru Monarhul lor. Care va
să zică: în Ungaria nu există nici Ger-
mani, nici Români, nici Slavi. Toți
aceștia sînt, după ideea împărațescului
orator, fii de ai lui Arpád. Vor fi vo-
ind ei sau nu, să fie astfel calificați?
Aceasta nu-l interesează pe împăratul
nemțesc. El așa vrea să fie. Și el e
Suveranul care se inspiră de maximele
monarhice: Sic volo, sic jubeo și Regis
voluntas suprema lex.Astfel șeful triplei-alianțe a găsit de
cuvîntă să consfințească în mod solemn
ideea de stat național-maghiar: politica
de maghiarizare, terminându-și speech-ul
în limba statului maghiar cu exclamația:
Éljen a Király.Există deci în tripla alianță o sub-
alianță: a Maghiarilor cu împăratul
Wilhelm în contra politicii federaliste,
pe care o face guvernul din Austria
al împăratului Francisc Iosif II. Ma-
ghiarii și împăratul german nu vor se
știe de federalizarea Austriei, de aceea
aceștia și-a luat voe să arete împăratului
și Regelui austro-ungar determinanta im-
portanță a Maghiarilor, cari se opun po-
liticii slavofile din Cislaitania.Trebuie să recunoaștem, că Maghiarii
sînt meșteri în învîrtirea șforilor politice.
Dela dualism încoace, ei au înțeles marea
importanță ce o prezintă pentru ei ami-
ciția Germaniei.Timp de treizeci de ani, ei și-au
dat silința a câștiga simpatia imperiului
german. Și acest lucru nu le-a venit tocmai
ușor, mai ales, că în Ungaria locuiesc
două milioane de Nemți (Șvabi) pe cari
Maghiarii căutau a-i maghiariza cu ori-ce
preț.Până la un punct această maghiari-
zare a și reușit: cele două milioane de
Germani de sub Coroana sf. Ștefan
au fost totdeauna și sînt azi, mai mult
ca ori-și-cînd, în tabăra Maghiarismului.
Ei sînt mândri, că li-se dă voe a se
numi Maghiari, și sînt veseli dacă reușesc
a învîta în perfecție limba lui Arpád.
Din acest punct de vedere, opera Ma-
ghiarilor era mult înlesnită. Li-se făceau
tuse reproșuri la Berlin. O seamă de
Germani din imperiu atacau, și mai atacă
și azi din când în când, pe Maghiari,
pentru-că definițiază naționalitatea Nem-
ților din Ungaria. Agitația aceasta însă
n'a isbutit la nimic. Cea mai mare parte
din presa ce apare în limba germană a
fost de mult pusă în serviciul Maghiari-
lor, așa că vocile isolate ale naționalistilorgermani sunau în pustiu. Maghiarii însă
înțeleseseră din vreme a lucra cu spor și
pe tărîmul diplomatic. Timp îndelungat,
un Maghiar șovinist ocupa funcțiunea
de ministru de externe al întregii mo-
narchii austro-ungare: contele Andrássy.
Acesta mai ales știa, de ce importanță
fundamentală este pentru Maghiari bună-
voința puternicului imperiu german.Așa se face, că Austro-Ungaria este
reprezentată, de vre-o 30 de ani, la Curtea
dela Berlin de Maghiarii. Conții Károlyi,
Szécsenyi și acum Szögyényi-Marich vor
fi reprezentat acolo și interese austriace,
dar' firește că în prima linie ei erau
preocupați de a pune acolo în relief mai
ales valoarea și însemnătatea națiunii
maghiare.Curtea austriacă știa negreșit, că
ambasadorii ei dela Berlin fac acolo tre-
burile Maghiarilor. Dar' ei ti venea la
socoteală aceasta. Mai virtos, că nu voia
să trimită Germani austriaci la Berlin,
temându-se, ca nu cumva acestia să se
cufunde în apele irredentei germane și să
facă, în cele din urmă, servicii nu Austro-
Ungariei, ci politicii prusiene.Maghiarii, cari reprezentau împărația
habsburgică la Curtea dela Berlin, erau
bărbați de elită și patrioți activi, cari nu
înțelegeau a se mărgini la vechile clișeuri
ale funcțiunii lor, ci lucrau pe toate
căile posibile spre a face, ca națiunea lor
să apară simpatia și importanță cercu-
rilor politice de acolo.Ei accentuau mereu, că în întreg
Sud-Estul Europei Germanii nu pot avea
amici și aliați mai sinceri și mai devotați,
decît pe Maghiari, pentru-că în oceanul
Slavismului numai acestia ar fi o rasă
eterogenă și astfel, în chip firesc, destinată
a constitui un avant-post al civilizațiunii
europene.Nu e deci greu a convinge pe di-
plomații germani, că întărirea Maghiaris-
mului semnifică o garanție mai mult pen-
tru siguranța elementului german perma-
nent amenințat în coastele sale orientale
și sudice de către Slavi. Și această con-
siderațiune le-a fost de ajuns cercurilor
politice germane spre a sprijini pe Ma-
ghiarii în toate aspirațiunile lor de a ma-
ghiariza populațiunile Ungariei. Astfel s'a
făcut legenda, că Germanismul, în lupta
sa națională cu Francezii la Apus și cu
Slavii la răsărit, nu ar fi avînd alți aliați
naturali decît pe Maghiari.Dacă cunoști tot ce s'a scris în li-
teratura politică germană în această pri-
vință, și dacă ai urmărit de ani de zile
presa germană, știi, că Germanii consi-
deră maghiarizarea Ungariei drept o che-
zărie a siguranței lor naționale.Eată motivul adevărat al entusias-
mului ce vibrează în discursul dela Bu-
dapesta al împăratului Wilhelm II.Dar' este întemeiată pe realitate
această concepție nemțescă? neapărat că
nu. Dar' cîți oameni de stat din Occi-
dent, și deci și din Germania și-au luat os-
teneala a studia adevărata stare de lu-
cruri din Sud-Est! Cîți din ei cunosc
adevăratele raporturi etnice, politice și
culturale de aici? L-ai putea număra pe
degete. Cei mai mulți au cele mai baroce
idei în această privință.Adevărul e, că spre a se face lu-
mină în aceste raporturi noi, Români,
am fi fost cei chemați.Dar' noi nu am făcut în această
privință mai nimic. Abia acum de vre-o
3—4 ani am făcut și noi un mic înce-
put de a informa lumea străină despre
raporturile de aici și după un entusiasm
de paie de vre-o doi ani, toată opera
noastră a fost nimicită.În timpul acesta însă dușmanii nos-
trii au muncit cu încordare și fără ră-
gaz. Să nu ne mirăm deci de cele să
întimplă, ci să ne convingem odată mai
mult, că la o luptă nu se poate răspunde
decît tot prin luptă. Și dacă, dintr'un
motiv sau altul, noi nu am făcut cît ar
fi trebuit în trecut, să ne punem de aci
înainte pe muncă cu puteri oțelite de ade-
rărată iubire de neam.

Per aspera ad astra.

Sibiu, 8 Oct. n.

Earăși o voce germană despre
Maghiari. Reacțiunea firească în contra
Maghiarilor își face calea sa în Germa-
nia. O nouă dovadă despre aceasta ne dă
Ostpreussische Zeitung, care publică un lung
și arzător articol în contra „fiilor lui Ar-
pád“.„Era de prevezut, — scria organul pru-
sian, — și noi am prezis-o cu toată aspri-
mea, că prezența împăratului Wilhelm în
Budapesta va fi exploatată din partea libera-
lismului maghiar pentru scopurile politice
sale, absolut dușmănoase Germanilor. Ma-
ghiarii sînt meșteri în arta amăgirilor po-
litice și, durere, să pare că focul bengalic al
sărbărilor aranjate de ei, în multe locuri ale
imperului (german) a produs o orbire în
ceea-ce privește poziția noastră față cu fii
lui Arpád. Dacă cetia în zilele din urma o
gazetă liberală din imperiu trebuia să crezi
că nicăiri interesele germanismului nu sînt
așa de bine asigurate, ca și la poporul cava-
leresc al Maghiarilor. Connaționalii nostri
din imperiu dunărean o știu însă mai bine:
ei au zilnică ocazie de a cunoaște cavale-
rismul acestor Huni din partea cea ade-
verată“.În cele următoare ziarul prusian arată
indignarea Germanilor produsă prin fariseicul
ton de prietenie al foilor maghiare și mai
ales prin o telegramă de înfrățire, pe care

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Gelosie pentru gelosie.

Comedie într'un act, localizată de

Victor Onișor.

(Urmare.)

Scena III.

Negrescu și Mălin.

Negrescu (privind la orologiul din părete).
Cum — sînt șapte ore? Atunci din lectura
de azi nu va fi nimic.

Mălin. Ai ceva daraveri?

Negrescu. Ei — cum vom lua! Dar'
sigur merg la teatru în astă seară.Mălin. La teatru? Ce sfințit mai cauți
atîta la teatru? Nu e mai bine să stai aici
și să iai ceaiul împreună cu nevasta?Negrescu. Tot una face. Cu care ții,
cu Elvira sau cu mine. Eu merg.Mălin. Dar' știi, că încrederea ta ne-
condiționată față de mine începe a fi ofen-
sătoare? (Sucește musteța). O mie de draci
— încă nu mi-au picat toți dinții din gură...
Eu sîm în locul tău, zău, nu mi-aș încrede
nevasta la unul ca mine... De altfel dacă
mergi tu, și eu merg, căci știu din experiență
că între astfel de împrejurări nevasta ta e
nervoașă și indispusă.Negrescu (cu poftă). Intr'adevăr se su-
pără, când merg seara de acasă?Mălin. Firește, că se supără. Cum să
nu se supere? Ei, acuși se supără, dar' bagă
de seamă, nu cumva cîndva să se bucure,
cînd vei merge tu de acasă.

Negrescu. Gîndești că sînt gelos?

Mălin. Curios om! Vorbești ca și cum
te-ai bucura de gelosie.Negrescu. O... numai de-ar fi! Dar'
Elvira e de un naturel atât de liniștit, și se
încrede orbește în mine.Mălin. Nu te înțeleg! Vorbești nai-
vități.Negrescu. Naiv e acela, ce vede lumea
prin ochilarii omului de toate zilele, dar'
deștept e acela, în ale cărui vine curge sânge
de artist. Prietene, ceaiul bun și odaia caldă
încă nu fac fericit pe om.Mălin (desprețuitor). Bine — un astfel
de om e smintit la minte. Ei dine, dacă din
fericirea ta numai atîta lipsește, ca nevasta
să-ți fie geloasă, apoi îți doresc din toată
inima, ca din gelosie mai întăiu să te lege
la ochi!Negrescu (cu căldură). Numai de-ar pute!
Mălin. Intr'adevăr — ești smintit la
minte!Negrescu. Ascultă-mă îți voi explica
aceea-ce ai numit adine-ori naivitate. Știi, că
scriu un roman. Titula deocădată o țin în
secret, dar' ție îți-o spun — Caliope. Caliopeînseamnă un punct de mîncare pe cariera
mea de scriitor, într'un cît totodată scriu roman
realist. Înțelegi-mă? Realist!

Mălin. Nu te înțeleg, dar' urmează...

Negrescu. Scriu totul după natură, totul
pe baza propriilor mele observații, observ
frate, observ. În romanul meu nu va fi o
singură scenă, asemenea căreia să nu fi studiat
una în viață, și nu va fi un singur cuvînt,
care nu va fi adevărat. Capul lucrului e ade-
vărul! Până acum am scris jumătate romanul,
acum însă m'am oprit. Trebuie să descriu o
scenă de gelosie, o femeie, plină de pasiune,
până la nebunie își teme bărbatul, un ânger
blând, pe care pasiunea l-a făcut demon rău-
tăcios... A scrie așa ceva nu e lucru ușor.
Am deci trebuință de model, trebuie să ved
cu ochii mei, cum se revoltă, se sbuciumă,
cum erumpă... Cu un cuvînt, voi să observ!Mălin (scandalizându-se). Ascultă, frate,
asta nu merge! O femeie nu e iepure, s'o
dai pe mîna lui Dr. Babeș să-ți injecteze mi-
crobii!Negrescu. Admit, că aceasta, după opi-
niunea omului laic e nepăsare, dar' dacă noi
muncitori spirituali am ține totdeauna înaintea
ochilor sentimentalele noastre farmede, atunci
nici-cînd n'am fi creat știința, nici-cînd lite-
ratura.

Mălin. Bă bine, că nu!

Negrescu. Ca să-mi ajung ținta am re-
curs la următoarele mijloace. În conștelegerecu mătușa unui bun prieten al meu mi-am
scris mi-e însumi patru scrisori înfocate de
amor, subscrise cu numele Caliope. Toate
scrisorile le-am uitat pe masa de scris, și El-
vira în ascuns le-a cetit pe toate. Nici-odată
nici n'a amintit numele Caliope, acesta e sta-
diul îngrijirii tacite. Astăzi a sosit a cincia
scrisoare, în care Caliope îmi dă un rendez-
vous la teatru. Și pe aceasta încă a cetit-o
Elvira, din toată a ei purtare am văzut, că a
ajuns în stadiul sbuciumării. Acum nu zice
nimic, dar' așteaptă. Așteaptă să plece la tea-
tru. După-ce plece, urmează exploziunea.Mălin. Și nu regreti, că-ți torturezi
nevasta într'un fel ca acesta?Negrescu. Văd, că sufer. Și aceasta
pe mine mă doare mai mult ca pe ea. Dar'
gîndește, ce satisfacție plăcută va ave Elvira,
cînd va ști, că cu tortura ei sufletească a ser-
vit gloria numelui meu.Mălin. Un cuvînt ca o sută: ești
nebun!Negrescu. Se poate, dar' înseamnă-ți
bine, nebunie sublimă. Vin! Nici un cuvînt!

Scena IV.

Negrescu, Mălin, Elvira și Bucătăreasa.

Elvira (întra cu bucătăreasa). Ceaiul

e aici.

Bucătăreasa (pune pe masă tava cu cele
pentru ceaiuri și ajută stăpânei sale).Elvira (toarnă în ceașca, ce o ține Mă-
lin în mână). Nene dragă, știu că bei cu rum
mult... Negrescu capătă numai puțin, altfel nu
poate dormi...

Negrescu. Nu beau ceai.

Elvira (cu mirare). Nu bei?

Negrescu (observînd cu atențiune). Tre-
buie să plec...

Elvira (cu afect). Pleci!

Negrescu. La teatru...

Elvira (cu pasiune). La teatru. (Varsă

cu lingura pe mîna lui Mălin).

Mălin (sufărîndu-și mîna). Zău, e grozav

de ferbinte ceaiul!

Elvira (pune lingura pe masă și șede

pe fotel). Mergi la teatru?

Negrescu. La teatru. Am făgăduit unui

amic...

Elvira (cu amărăciune). Da, — unui amic...

Negrescu (observînd pe Elvira). Gră-
besc acum să mă îmbrac... E deja târziu...

(Cătră bucătăreasa). Mergi repede în florăria

de peste drum — va fi încă deschisă — și

să-mi aduci o garoafă frumoasă roșă...

Elvira (nîmicită). Garoafă roșă!

Negrescu (dă parale bucătăresei). O ga-
roafă roșă... Mi-o adă în odaia mea...

Bucătăreasa (ese).

Negrescu (a parte). Trebuie să-i las

timp să ajungă în stadiul desperării. Apoi

urmează exploziunea... (Cătră Mălin). Scusă;

că merg să mă îmbrac... (Ese prin dreapta).

studenții maghiari au adresat-o celor germani din Berlin și protestează contra acestor saluturi.

„Respingem cu hotărâre — mit Entschiedenheit verbitten wir uns! — zice „Ost. Z. — sărutările de înfrățire ale acestor *semi asiatici*, cât timp întreagă năvălirea și lucrarea lor tind spre a oprima neamul nostru în frații nostri (Sași, din Ungaria)!”

E de însemnat, că „Ostpreussische Zeitung” e organ oficios al provinciei Prusia-de-Ost!

Deputatul Flevea despre chestiunea națională. Cei din Dreptatea din București:

Di Flevea a primit luni o vizită de senzație: o scrisoare și un Ungur.

Scrisoarea era dela dl. Pázmány, cunoscutul deputat (?) din Pesta, care cunoscând pe dl. Flevea dela congresul internațional al păcii, îl ruga să se lase să fie intervievat de dl. „Mandovszky”, redactor la ziarul „Magyarország”.

Scrisoarea aceasta de recomandare i-a fost adusă dlui Flevea de însuși redactorul în chestiune.

Credem interesant să comunicăm cetitorilor, în resumat, conținutul dintre dl. Flevea și ziaristul ungur.

— Domnule Flevea, începî trimisul lui „Magyarország” în limba germană, e adevărat că presa noastră a interpretat greșit vizita regelui d-voastră?

— Foarte adevărat. Frația maghiaro-română este o glumă, și o glumă tristă.

— Cum așa?

— Foarte firesc: cât timp Românii de dincolo vor suferi din pricina opresiunii ungurești, Românii de dincoace vor suferi și se vor revolta și ei.

Cum voești d-ta ca eu să întind mîna prietenească aceluia, care maltratează pe un frate al meu?

E o erezie să credeți, că veți pute vre-o dată maghiariza pe Români.

Moartea prin roată, întemnițările de nevinovați, urgia unei administrații intolerante, oprirea ziarelor românești de-a pătrunde în Transilvania, în sfîrșit toate mijloacele violente de maghiarizare nu sînt de loc nimerite, credeți-mă pentru a îndulci raporturile dintre dv. și Românii din Ardeal. Din potrivă: martiriul lor secular le oțelește și mai mult energia de a-și păstra intactă limba, legea și tradițiile străbune.

Încă odată: este o utopie să vă închipuiți că Ungaria, care conglomerază atîtea naționalități cu individualități bine definite va deveni vre-odată un stat unitar.

— Dar? — întrebă redactorul dela „Magyarország” — nu există nici un mijloc de împăciuire între cele două popoare?

— Vreați să „vă dau o rețetă” pentru a vindeca boala de care pătimiți?

Ea-o: libertate și descentralizare!”

În „M-g” dela 7 Oct. găsim confirmarea celor de mai sus. Corespondentul lui „M-g”, publică, ceva mai estins, interviul cu dl. Flevea. Apropo de centralizare dl. Flevea ar fi mai zis: „Dacă a-ți da Românilor dreptul ca ei să-și conducă administrația... Doar nu puteți cere ca de dragul unui primar ori notar ungur o întreagă comună sau oraș să înfrîngă ungurește. O țeară ca Ungaria, unde atîtea naționalități locuiesc, nu poate pretinde o administrație unitară.”

„Mai mult patriotism și mai puțin șovinism!” — cu acest sfat a dimis dl. Flevea pe tovarășul de banchet al lui Pavlovsky, dl. Mandovszky.

REVISTA PRESEI.

Presa română.

Gazeta Transilvaniei (nr. 211) se ocupă cu „răspunsul României neoficiale” la uneltirile gazetarilor unguri, cari nu s’au sfîit a exploata vizita regelui Carol pentru a lovi în cele mai delicate sentimente ale Românilor. Prin moțiunea meetingului jînat Duminecă în sala „Hugo” din București ni s’a dat o completă satisfacție nouă Românilor de dincoace.

— (nr. 212) sub titlul „Ficțiune și realitate” se ocupă cu ședința de luni a dietei maghiare și cu spiritul vorbirilor rostite.

„Furul roșu, ce a trecut prin toate vorbirile, a fost expresiunea bucuriei, că poporul maghiar este de acum așa de trîns sunit cu coroana” zice *Gazeta*.

Dreptatea (nr. 207) în primul „Ortică” — și denunțare apreciază scrisoarea ziaristului Alex. Macedonski din București, adresată redactorului-șef dela „Pester Lloyd”, protestează contra afirmațiunii aceluia privitoare la aspirațiile noastre legitime.

— (nr. 208) continuă cu vocile din România despre vizita regelui Carol, reproducînd articolul din „Drapelul” din 21 Sept. v. intitulat: „După Budapesta”.

Presa străină.

Le Temps din Paris scrie despre vizita regelui Carol în Budapesta următoarele:

De când Francisc Iosif a vizitat Bucureștii se aștepta vizita Regelui Carol, la Suvranul Austriei. Dar’ momentul și locul ales pentru această întâlnire dau demersului Regelui României toată semnificația sa politică. Regele Carol urmează la interval de câteva zile pe împăratul Germaniei, și după o scurtă oprire la Viena, vine să se întâlnească cu împăratul-rege la Budapesta.

Capitala imperiului are parte numai de un salut politic; și în capitala Ungariei Regele Carol vine să aducă șeful puterii statului stat vecin expresia publică a sentimentelor sale de amic și de aliat. Cuvîntul acesta din urmă n’a fost rostit, dar’ lucrul există și răspunsul Regelui Carol la toaștul lui Francisc Iosif înseamnă, că între cei doi suverani există o comunitate completă de vederi politice.

Acei cari au urmărit cursul afacerilor în România de vre-o 15 ani încoace nu se vor mira. Planul Regelui Carol s’a manifestat, cu toată rezerva obișnuită a acestui Suvran, deja de mult. Ori-care ar fi fost schimbările de guvern pricinuite de luptele de partid, — sau mai degrabă de luptele de persoane și de clientelă cari în loc de partide în România — voiața regelui a păstrat totdeauna direcția efectivă a politicii străine în afară de simpatiile sau antipatiile presupuse ale ministrilor. Ioan Brătianu, care mai mult ca ori-cine a fost omul Regelui, s’a convins adînc de această necesitate după cruda desiluzie, pe care i-a adus-o rezultatul războiului turco-rus. El și amicii lui nu s’au consolă de schimbul impus al Basarabiei cu Dobrogea. Această răsplătă pentru vitejia

dela Plevna li s’a părut derizorie și cătă vreme Ioan Brătianu fu prim-ministru, gîndirea Regelui nu avu executor mai credincios și mai convins.

Căderea, în 1888, a omului, care deținea puterea de 12 ani în această țeară agitată, nu schimbă nimic din această politică. Tinerii conservatori avură dibăcia să acapareze în profitul lor mișcarea partidului întreg conservator, care răsturnase guvernul discreditat al liberalilor. Ei fură ajutați în aceasta de favoarea Regelui, care vedea cu ochi foarte buni că arma ajunsa în mîinile acestui mic grup de doctrinari educați la universitățile germane, imbibăți de ideile și de influența germanică. Dl. Carp fu un instrument tot atât de docil ca și răposatul Ioan Brătianu. Încă înainte de a veni la putere el declarase, că speranța de a beneficia de neutralitate în războaiele viitoare era o parigorie. România trebuie să aleagă între cei doi vecini puternici; și în mod rațional, trebuie să se sprijine pe Austro-Ungaria ca pe puterea cea mai notoriu pacinică.

Partisanii și adversarii acestei politici credeau într-o schimbare a acestui sistem, când junimistilor le urmărită bătrîni conservatori, cu venerabilul Lascăr Catargiu și cu unul din leaderii lor cei mai viguroși și mai decisi, Alexandru Lahovari, care a murit de curînd. Atît bătrînul, cît și tînărul șef aveau de mult reputația de a fi rușofili.

În opoziție, Alex. Lahovari ținuase un limbaj, care nu lăsa nici o îndoială asupra sentimentelor sale. La ministerul afacerilor străine el urmă aceeași linie de purtare ca fostul elev al universității de Heidelberg și explică foarte franc această purtare: În opoziție, zise el odată, nu se vede decît foarte incomplet situația, odată la putere, privirea o înfrîșează toată și judecă astfel”. Astfel pe rînd liberalii, junimistii conservatori, cooperaseră la aceeași politică, fie din convingere primitivă, fie convertiți.

Printr-o ironie în adevăr amară, un conservator de baștină, ultimul martor al luptelor, viselor, simpatiilor și alianțelor de altă dată, Lascăr Catargiu, însuși vîzî și lasă să se facă în ministerul său din 1891 pasul decisiv al apropierei cu Austro-Ungaria. În ciuda acestei campanii patriotice urmărite în România pentru a protesta contra soartei făcute de guvernul unguresc supușilor săi Români, d. Carp, ales alături de bătrînul Catargiu ca executor bucuros al intențiilor regale, primi portofoliul afacerilor străine și vorbi pentru prima-ocară de înțelegere formală. Dela această epocă până la vizita făcută de Regele Carol lui Francisc Iosif la Ischl, în mijlocul schimbărilor interioare cari, de altminteri au readus pe liberali la cîrmă, aceeași linie de purtare a fost urmată.

Unul după altul, conducătorii opoziției naționale, contra alianței cu Ungurii, au fost reduși la tăcere, sau puși, ca d. Sturdza, în situația de a contrasemna o politică protivnică sentimentelor aflate. Ei își abjură în tăcere trecutul, și la Budapesta, se arată multă bunăvoință de a uita acest trecut.

Și azi încă, zările opoziției din București își fac rezervele asupra oportunității vișitei Regelui Carol și mai ales ministrul de externe, d. Sturdza, este obiectul acestor critici aspre destul de violente de obicei. Dar’ presa română nu poate contrabalansa efectul unui demers regal, deși ea își subliniază criticile abținîndu-se de a participa la banchetul frățesc, ce i-a oferit presa ungară. Manifestațiile trec, rezultatele politice rămîn. Numai dacă aceste schimburi de vederi între

Regele României și Regele Ungariei, ar aduce de astă-dată Românilor mîngîderea că frații lor se răd, eușuși ai coroanei ungare, vor fi tratați de acum ca concetățeni și nu ca suspecți!

Dela Beiuș.

— Ședința festivă ținută din prilejul zilei onomastice a Majestății Sale Împăratului-Rege. — 5 Octombrie n.

Din prilejul onomastice Majestății Sale Monarhului nostru, s’a ținut în sala gimnasiunii de aici o ședință festivă cu următoarea programă:

1. Marș executat de orchestra studentescă.
 2. Cuvînt de deschidere, ținut de dl. Fabian, prof. gimnasil.
 3. Imnul regesc, executat de corul vocal.
 4. Elziorab de George Coșbuc, declamată de dl. A. Petrovici, stud. cl. VIII. gimn.
 5. *Iuliska, csárdás*, (!! Red. Trib.) executat de orchestra.
 6. *Hunyadi*, poezie de Csucor Gergely, decl. de dl. A. Herlő, stud. cl. VII. gimn.
 7. *Muscații dela Praga*, cor vocal.
 8. Nerodul și negustorul de Anton Paan, predată de dl. V. Nicoruță, stud. cl. VIII. gimn.
 9. *Serenadă*, Ardeleana de corul instrumental.
 10. Cuvînt de închidere de dl. Kéri, prof. gimn.
 11. Marș, executat de orchestra.
- Cuvîntul de deschidere m’a impresionat adînc, nefiind datat să vîd în Bihor ridicîndu-se o voce, în interesul Românilor și a culturii tîneretului în *spirit național*. Dl. Fabian ne-a amintit cîteva pasaje din istoria Românilor Ardeleni, pasaje triste, când Românii erau apăsați, și pajini frumoase și înălțătoare. Accentuează mai cu seamă unele drepturi ce le-am primit dela Majestatea Sa Francisc Iosif I. în 1862.

Aclamări entusiaste au urmat acestei vorbiri.

La punctul V. n’am mult de spus, căci fiecare Român poate vedea, că punctul acesta putea lipsi în dragă voie.

Ce lipsă am avut noi de csárdás? Mă mîngăie însă împrejurarea, că nime nu a rămas încântat, nici un aplaus n’a urmat fără numai o tăcere adîncă. Vedeți dlor că „csárdás”-ul numai trebuie nimănui!

Punctul VI. asemenea putea rămîne afară, una că toată poezia nu e decît o copilărie, pentru clase normale, unde declamatorul nu-și poate arăta talentul, a două, că toată armonia a stricat-o limba lui „Árpád”.

În înșă se spun, că dl. declamator a fost silit să declameze poezia aceea, că dînsul a protestat după puțină, vîind să declameze românește!

Dnii profesori (unii) zic, că aceste sînt lucruri de aceea, că studenții nu le înțeleg. Nu, zău că nu le pot ei înțelega, o așa slogarnicie, care și pe elevul cel mai nepăsător îl indignează.

În punctul al IX-lea ne-a fost dat să ne delectăm mai mult decît în toate producțiunile musicale de azi.

O serenadă frumoasă românească, o Ardeleană drăguță, care ne aprindea călcăiele după joc; a fost frenetic aplaudată. Știm și noi ce ne place bagseamă.

În cuvîntul de închidere dl. profesor Kéri ne-a vorbit despre iubirea patriei și a locului natal îndemnîndu-ne să iubim patria unde ne-am născut.

Amintește pe Ioan și Mateiu Corvin, Paul Chineș, cari au luptat cu crucea în mînă pentru patrie, și i-au versat sîngele pentru dînsa, sfîrșește cu un întreit „Să trăească” la adresa Majestății Sale. Și între urale prelunge și furtunoase, pe rînd sala se gîlăște, pe când orchestra cântă marșul.

Sexul frumos a fost splendid reprezentat.

În seara de 4 Octombrie întreg orașul a fost iluminat.

ASTRA.

Convocare.

Membrii „Despărțimentului III. Făgăraș al „Asociațiunii” pentru literatura română și cultura poporului român” prin aceasta sînt invitați la adunarea generală a despărțimentului ce se va ține în comuna Vajda-Recea, la 24 Octombrie la 10 ore a. m.

Ordinea de zi:

1. Deschiderea ședinței prin directorul despărțimentului.
2. Raportul acturalui, despre activitatea subcomitetului, dela ultima adunare generală.

3. Raportul cassarului despre starea cassei.

4. Alegerea unei comisii pentru conscrierea membrilor noi și încasarea taxelor.

5. Alegerea unei comisii, pentru censurarea rațiocinului și raportul acturalui.

6. Ceteirea disertațiunilor insinuate cu 24 ore mai înainte, la directorul despărțimentului cercual.

7. Desbateri asupra propunerilor insinuate conform regulamentului.

8. Raportul comisiiunilor exmisse.

9. Alegerea directorului și a comitetului cercual pe un nou perioadă de 3 ani.

10. Închiderea ședinței.

Făgăraș, 2 Octombrie 1897.

Iuliu Dan, Basiliu Rațiu, actuar. director.

CRONICĂ

Sibiin, 8 Oct. n. 1897.

Ministru român în Sibiin. Ieri a sosit aici dl. Ionel I. Brătianu, ministrul român al lucrărilor publice, însoțit de domniile br. *Alexenthal*, ministru la București, C. Radu, inspectorul general al căilor ferate române și inginerii *Kinnicanu* și *Costeș*, cari toți au vizitat noua linie ferată dela Turnu-Roșu. Oaspeții au plecat azi dimineață.

Patricidiu. La tribunalul din loc s’a ținut alaltăieri și ieri pertractarea finală într’un proces de patricidiu. S’a remarcat o afuență extraordinară a publicului. Casul e, pe scurt, următorul: În Aprilie 1894 Sasul Ioan *Schneider* din Șura-mare a plătit (cu 50 fl.) pe Țiganul Zlate *Nița* să omoare pe tată-sau, spre a-l pute moșteni. Într-o noapte monstru-fiu a îmbatat pe tatăl său, apoi l’a lăsat pe mîna Țiganului, care l’a omorît în somn, apoi l’a aruncat sub copitele calilor, să-l zdrobească. Fiiorasa crimă nu s’a descoperit, de oare-ce criminalul fu a predat casul ca-și-cînd tatăl său ar fi fost călcat în picioare de cai. Abia mai tîrziu a denunțat crima o iubită părăsită a Sasului, Maria Groo de altfel om căsătorit. Apărarea a fost reprezentată prin: avocatul *Szantó* pentru *Schneider*, avocatul Albert *Ars* de Strauszburg pentru Maria Groo, avocatul *Bordan* pentru Țiganul Zlate *Nița*. Sentința s’a adus ieri după amiază: Sasul și Țiganul osîndiți la moarte prin streang, femeia achitată, în lipsă de dovezi suficiente. Osîndiții au anunțat apelare, asemenea și procurorul; acesta contra achitării femeii Groo.

Un pater... aventur din dragoste. O știre pîcantă se vestește din *Palermo*. Un profesor dela liceul din Corneova, paterul *Anreling Ferraro*, a fugit cu fiica unui conte, elevă a sa. Ea e de 18 ani, el de 45!

Nou tuberculin contra oficei? Se anunță, că un medic din Stuttgart, Dr. *Landerer*, ar fi aflat un nou tuberculin contra oficei: sucul de lemn dulce. Medicul afirmă, că până acum a aplicat tuberculinul la vre-o 400 de pacienți, secerînd în toate cazurile succes excelent.

Hoți de femei. Un îndrăzneț furt de femei s’a comis deunăzile în *Siofok*. Hoți necunoscuți, șase la număr, au pătruns noaptea la un paznic de tren și i-au furat tînera soție și ... copilul de trei luni. Unul dintre hoți a ținut un revolver de fruntea paznicului, amenințîndu-l cu moarte dacă cîtează a crîni, apoi au dispărut cu cele două victime. Sa porait cercetare, dar’ nu s’a dat de urma misterioșilor hoți, misterioși nu atît pentru răpirea femeii, cît pentru-că au luat cu sine și pe mititelul de abia trei luni.

Nansen la... joo. La balul ce-a dat de curînd orașul *Cristianu* iubitalui rege al Svediei, s’a petrecut un episod foarte nostim. Între mulțimea de aleși dansatori se afla și... Nansen. Exploratorul *ghesposului* pol nordic s’a dat cu toată patima *caldelor* sensații ale dansului, jucînd până-n zîină. Sensație a stîrnit și prezența celebrului *Henric Ibsen*, care deși bătrîn, a stat și el, vesel și seniu în rînd cu ceilalți până în sfîrșitul balului.

Invenție românească. *Drapelul* din București scrie, că un tînrîr impiegat al poștelor și telegrafelor române, Nicolae Flechtmacher, a inventat un aparat de o deosebită importanță. Se știe ce sgomot auzitor fac actualele aparate telegrafice, din care pricină foarte greu se poate lucra într-o sală cu mai multe aparate. Aparatul dlui Flechtmacher nu produce absolut nici un sgomot în afară de cel mai ardu de a face ca liniile și punctele de pe banda de hîrtie de control, să reiasă mai în evidență ca cele făcute cu actualele aparate. Un mecanism special duce la urechea impiegatului sunetele produse de transmiterea linilor și ale punctelor, fără ca un altal, care stă alături, să audă ceva. Acest aparat mai presintă și avantajul de a nu trăda înțelesul telegramelor, care astăzi poate fi priceput de ori-ce cunosător, care ar trage cu urechea la jăcîntul puternic ce se produce cu aparatele vechi. De aceea inventatorul a numit aparatul său *Tănușitorul*. Flechtmacher a supus invențiunea sa dlui Chiru, directorul general al poștelor și telegrafelor, care a examinat-o de aproape și a adus mari laude inventatorului, promîndu-i că în curînd o va executa în atelierele direcției spre experimentare. Se spune, că tînrul Flechtmacher e pe cale de a face și alte invențiuni în specialitatea

Scena V.

Malin, Elvira.

Elvira (după-ce închise Negrescu ușa după sine, grăbește după el, apoi se oprește.)

Malin (amestecă în ceai și privește cu atențiune la Elvira. După o pauză.) Ai ceva năcăz, Elviro?

Elvira (întristată.) Mare năcăz, nene dragă, năcăz grozav!

Malin. Nu te supăra nici-odată, dragă soro!

Elvira. Nici nu știi, cît de nefericită sînt!

Malin (cu mirare.) Ei, nu vorbi, că ești nefericită!

Elvira. Eu știu.

Malin (domol.) Caliope — ce? Total e apucătură!

Elvira (grăbește spre el.) Cum — știi?

Malin. Știu totul.

Elvira. Spune-mi totul — dacă ții numai cît de puțin la mine, nu ascunde nimic... Spune-mi, cine-i Caliope aceea? Ce vrea cu bărbatul meu? Inbește-o Negrescu? Spune-mi!

Malin (pune ceașca pe masă și se ridică.) Înainte de toate constat, că nu sînt adevărat prieten al casei. Dacă s’î, acu s’

folosi ocazia, v’aș anunța unul asupra altuia și pe urmă aș sta la o parte...

Elvira. Vorbește! Vorbește-mi despre Caliope.

Malin. Caliope e o ficțiune; a creat-o numai bărbatul; Caliope e nimic...

Elvira. Ce spui?

Malin. Scrisorile acelea le-a dictat Negrescu unei femei de nimica...

Elvira. Nu înțeleg!

Malin. De vreme-ce Caliope nu există, nici nu poate să meargă la teatru. Bărbatul tău va privi singur până în sfîrșit pe „*Romeo și Iulia*” sau pe „*Wilhelm Tell*”, două ceasuri și mai bine i-s-o urî lui cu garoafa la butonieră, apoi va veni ear’ acasă. Total e numai comedie, apucătură.

Elvira. Nu știi? Pentru-ce face Negrescu aceasta?

Malin. Ca să te facă geloasă și — se vede că i-a succes. La tot casul acesta e primul lui succes, ca scriitor de o extensiune mai mare.

Elvira. Geloasă? Pe mine? Și ce folos o să tragă el din aceasta?

Malin (gîndindu-se.) Stai puțin — cum ‘mi-a spus? Roman realist... adevăr... observațiune... Da, observațiune! Voește să descrie o femeie geloasă și tu îi servești de model...

Elvira. A — acu înțeleg! Înțeleg totul!

Malin. Ce femeie cu minte ageră ești — eu nici acum nu înțeleg.

Elvira (ride.) Și eu am luat în serios nebunia asta! Când colo, nimic nu e adevărat, — Caliope, scrisorile, rendez-vous, garoafa roșie: din toate acestea nimic nu e adevărat! Total a fost numai comedie! (Cătră Malin.) Nene dragă, — cît sînt de fericită! Sărută-mă!

Malin. Cu plăcere. (O sărută pe frunte.) Acest sărut ‘l-am cîștigat cu tradarea.

Elvira (se plimbă prin odaie.) Ah — cît e de bine a trăi astfel!

Malin. Ei bine, Elviro, nu mă spune bărbatului tău, că eu ‘ți-am spus.

Elvira. N’avea grije.

Malin. Eu sîm în locul tău, i-aș și face nebunia, ca a dorit-o. Fii geloasă. Improvizează-i ceva scenă interesantă. — Zi-i înșelător, sparge de capul lui ceaștele de ceai, ori le aruncă jos și ametește...

Scena VI.

Elvira, Malin, Negrescu.

Negrescu (vorbește în ușa din dreapta.) Malin, nu-ți trebuie o țigară admirabilă, de specialitate?

Malin. Cum nu! Viu acuși. (Cătră Elvira încet.) Nu mă spune (merge după Negrescu în dreapta.)

(Va urma.)

sa, și că telegrafia la distanță, despre care s'a făcut atâta ggomot în Europa, preocupă cu mult succes, pe tânărul nostru inventator, când Marconi l'a luat-o cu puțin înainte.

O Messalină modernă. La tribunalul din Ostende s'a început alaltăieri un proces sensationnal. Cam cu zece ani înainte se stabilise în orașul amintit, vestit ca loc de recreare și de băi de mare, un tânăr medic Dr. Verschoveren. Mulțumită atât științei, cât și calităților sale fizice și sufletești în curând deveni persoană din cele mai căutate și de vază, cu atât mai mult, că se însurase cu fata unui căpitan din Ostende, care pe lângă zestre excelă și prin frumusețea ei răpitoare. Părechea deveni centrul societății cele mai distinse. Earna trecută se întâmplă în Ostende următorul fapt: un înalt militar, persoană foarte influentă la Curtea olandeză, perdă în interval relativ scurt atât pe nevasta, sa cât și pe unicul său fiu, tot oțec. Toată lumea compătinea pe bătrânul oțec. Într-o zi procurorul din loc căpătă o scrisoare anonimă, dar nu scrisă, ci compusă din litere tipărite, tăiate din diferite ziare: scrisoarea denunță pe înaltul militar, că își otrăvise nevasta și fiul. Cercetarea pornită cu cea mai mare discreție a scos la iveală nu numai adevărul cuprins în denunțare, dar și pe cea mai mare surprindere și faptul, că frumoasa femeie a medicului a fost pătașă la crima otrăvirii. Ba și mai mult a ieșit la iveală: denunțările anonime a fost înșuși doamna Dr. Verschoveren, care a vrut să-și răzbune asupra înaltului militar, cu care întreținuse ani de zile relații nepermise și care îi promisea, că dacă îl va ajuta să scape de nevasta și de fiul său, el o va lua de soție. Bătrânul însă nu s'a ținut de cuvânt, de aici denunțarea. Pe timpul cercetării lumea curioasă a mai descoperit, că drăcoaca de femeie întreține legături de dragoste și cu alți mai mulți din toate clasele societății, până la cea mai de jos, astfel că i-s'a dat în poreclă: „Messalina din Ostende”. În măsura, în care s'a dovedit prin cercetare participarea militarului și „doamnei” la crimă, ambii, unul după altul, au fost arestați. Sărmanul doctor a reușit să-și scape soția din arestul preventiv, în schimb unei cauzi mari de bani. El o tratează și acum parcă nu s'ar fi întâmplat nimic nelegit, ear' ea își bate joc de ceea ce zice lumea și trăiește ca ființa cea mai nevinovată în lume, e veselă și petrece bine.

Știri mărunt. La Budapesta a sosit oficerii ruși general Grinevald și căpitan Mannerheim, spre a studia stavele de cai ale statului. — În Kreuz (Carintia-de-sus) s'a sinucis locotenentul pens. baron Frideric Rüdte de Colbenburg Böldigheim, în vîrstă de 60 ani. — În Dobrișin s'au comis într-una din nopțile acestea 7 spargeri cu furt! — În Moravia, la Weisskirchen se va desvîli pe la sfîrșitul lunii monumentalul ridicat al S. Monarchului în piață.

Constituire la timpul și locul obicinuit.

Tribuna Literară.

„Pseudonimele”.

— Dedicăție dlui Ioan Russu Șirianu Leandru dela Arad. —

E cam mulțor dela povestea Mărilor-Bruno-Acuarel-Turist...

Palicarii dela Arad au tăcut chitic de atunci. Doar numai „la împlinirea vremilor” îndatinează ei să răspundă.

Și — vremile s'au împlinit, momentul a sosit...

În numărul (175) dela 14/26 Sept. al „Tribunei Poporului” apare un strajnic foileton. Și căt de spiritual! Un spirit ce țin „Din Ploști până-n — Sibiu”, și totuși se termină — Sever! Vezi, asta-i artă, nu iac'asă!

Acusatul? — Ascanio, un pseudonim în Tribuna. Crima? — Aprecierea autobiografiei profesorului Zaharia Antonescu dela Ploști, publicată deja înainte cu vre-o două luni în Tribuna. Ba, că Ascanio e „literat”, ba că nu știe literatură, ba că preamărește pe Antonescu ca pe un geniu, ba că asasinează pe cetitorii „Tribunei”... Și dai așa cu flecări — „din Ploști până-n — Sibiu”...

Dar' Ascanio nu răspunde, deși Severul i'a zis: „La revedere, republicanule!”

Nu răspunde? Ei bine, nene, încă un asalt! Și în numărul (180) dela 21 Sept. (3 Oct.) al aceleiași foi o cronică „ilustră” cu glumă” cerne aceleiași tărîțe, chipu de idei, atacând și mai Sever pe Ascanio cel Sibian...

Ascanio însă ear' nu răspunde.

Nu răspunde? Bine, voui intra eu în el prin fereastră, — își zice, și diplomatic și intransigent, dl redactor responsabil al organului dela Arad. Dar' cum să subscrii? Ioan Russu Șirianu? Nu, așa s'înt prea cunoscut (era să zic — discreditat!) Sub ce dar? Sub — Leandru, va fi doar' mai acreditat, căci e pseudonim „propriu” de 12 ani... Și top, unde nu „mi-se întinde Leandru sub linia „Tribunei Poporului” într-un foileton de patru coloane. Dar' bine înarmat: cu cități (după obiceiul lui!), cu frase învățate pe de rost și

cu „invocarea figurilor mari literare Delavrancea, Olănescu, Slavici... Și unde nu mi-l snopește și resnopește pe bietul de Ascanio. Să-i plăngi de milă... — Lui Ascanio? Nu, lui... Leandru!

Ascanio e numai pseudo-Ascanio, și-a furat numele dela Olănescu - Ascanio, compromite pe adevăratul Ascanio, pe academia-nul Ascanio, scriind versuri „foarte slabe” și critici „fără cultură literară și judecată”, nu știe ce-i pseudonim Ascanio, e corectorul „Tribunei” Ascanio, și câte și mai câte asemenea șiraniade nu se revarsă în șirele foiletonistului de 12 ani...

Ei, mai încet stimabile Ioan Russu-Șirianu-Leandru dela Arad! Stai o leacă să ne înțelegem...

Citezi pe Delavrancea; amintești, căt de necesită s'ar simți literatul fală a neamului nostru, când i-s'ar usarul pseudonimul, pseudonimul recunoscut ca nume de familie, pseudonimul, care i-a inspirat în camera română „o minunată teorie asupra valorii pseudonimelor”.

Citezi pe D. Olănescu - Ascanio, „mai puțin ilustru, dar în fine tot cunoscut”.

Și, drept canună, te citez pe d-ta, „un pseudonim și eu, nu ilustru, dar în fine un pseudonim sub care scriu de doisprezece ani” în Românu, Familia, Tribuna...

Zici, că present pe Antonescu ca pe un mare literat...

Și după atâtea „ilustre” premise, te năpustești cu toată gravitatea unui critic (într-o critică poziție!) asupra „corectorului Tribunei”, asupra lui „pseudo Ascanio”...

Îți voui răspunde la toate, onorabile I. Russu-Șirianu Leandru dela Arad.

Asupra afacerii Antonescu nu insist. E de prisos. Toată chestia e flagrant trasă de pîr, ca pretext pentru celelalte atacuri. Constat atît, că neadevăr grădește cine susține a fi prezentat eu pe Antonescu, ca pe un mare literat și geniu. Eu l'am apreciat simplu ca pe un veteran luptător gregar, care vieța întreagă și-a făcut cinstit datorința de om și Român, după puteri și împrejurări. Slăbiciuni are ori-ce om. Dar' nu e locul într-o dare de seamă să le scoți la iveală. Primire călduroasă au făcut autobiografiei foi ca Foata pentru toți ori Epoca, și literați ca dl M. Strajanu, care a tradus în „Curierul Olteniei” o elogioasă dare de seamă a unui ziar italian. Ear' asemenea păreri valorează la tot cazul mai mult ca „opiniile” unor „literați” dal de Sever ori Leandru, cu toată ceata lor de „amici”!

Delavrancea e un pseudonim original, nu-i așa? Dl Barbu Ștefănescu ar avé deci — recunosc — toată dreptatea să se necăjească, dacă i-s'ar înstrăina pseudonimul, de vreme-ce e al lui, propriu și original.

Dar' Ascanio și Leandru? Sînt și aceste pseudonime originale?! Sper, că nu vei risca să afirmi o așa gogoasă! Ai fi prea ridicol!

În urmare, ele pot constitui proprietatea ori-cui.

La Iași apar două ziare, Opinia și Noutatea, în cari un pseudonim Leandru scrie des articoli literari foarte spirituali și cu mieș... Se va găsi, crezi, un singur cetitor, să presupue, că d-ta, Ioan Russu-Șirianu Leandru dela Arad, scrii acei articoli?...

Așa-i și cu Ascanio, firește invers. Afară poate de d-ta, — nu se va găsi un singur cetitor — fie de dincoace fie de dincolo — care să fie sedus a crede, că dl D. Olănescu-Ascanio, recunoscutul literat și cunoscutul academician ar scrie în „Tribuna” rapoarte din cercurile universitarilor din Budapesta, dări de seamă despre concerte ori alte adunări din Sibiu, ori poezii și foiletoane „foarte slabe”...

Lucrel e logic, ori-câte sofisterii ai debita, ca să-l înfățișezi cum „ți-ar conveni”!

„Mi-am luat pseudonimul Ascanio în tot dreptul și-l voui păstra, pe lângă toată „suverana” d-tale năvală... Căci dacă pe d-ta te leagă de pseudonimul Leandru „cele mai dragi lucruri”, daftând din vremea secolului martiraj de... câteva luni, — de ce nu m'ar lega și pe mine de pseudonimul Ascanio tot atât de dragi amintiri, nu însă atât de pretențioase?

Dar' chiar să fie îndreptățite și în bună înțelegere cu logica teoriile d-tale despre pseudonime, chiar și atunci d-ta n'ai avé dreptate!

Știi de ce? Pseudonimul Ascanio l'am folosit și în „Tribuna tribuniștilor”, când d-ta erai șef-redactorul ei.

În hrii 195 și 262 din „Tribuna” anului 1895 am publicat subscris Ascanio două rapoarte, unul despre o petrecere a universitarilor din Brașov, celalalt despre serata societății „Petrul Maior” din Budapesta.

Ei bine, de ce „mi-ai tolerat „a lua pseudonimul unui academician”? E asta frumos dela d-ta?!

Ori atunci nu știai încă despre existența unui frunțas literat și academician Olănescu-Ascanio, nu auzisei încă „minunata teorie asupra valorii pseudonimelor” făcută de dl

Delavrancea, și nu înțelgeai nici măcar ce va să zică pseudonim?!

Mai spui în „reclisorul” d-tale, că versurile mele sînt „foarte slabe”. N'as insistă asupra acestui punct, de vreme-ce nu-s în fericita posesie a unei modestii atât de adorabile ca a d-tale. Ce mă face să insist, e că și aici mă pot apăra cu înșuși onorabila d-tale persoană.

Tot pe când d-ta erai șef-redactor al Tribunei, am trimis ziarului în două rânduri versuri și în amănundu rîndurile „mi s'au publicat” (nrii 234 și 276 din 1895).

De ce? Ori atunci, deși șef-redactor al ziarului întemeiat de Uica-Slavici al d-tale, — nu te pricepeai încă la aprecierea versurilor?!

Între „argumentele” cu cari ataci pe „pseudo-Ascanio”, folosești cu predilecție titlul de „corector al Tribunei”.

Ei, barem în discuție fii cinstit, onorabile Ioan Russu Șirianu Leandru dela Arad! Poți știi prea bine, că eu nu-s corector ci colaborator al Tribunei!

Ori nutrești poate convingerea, că dacă un pedagog de Arad e destul să fie nepot lui Slavici ca să ajungă șef de ziar — un student universitar, lipsit de „virtutea” asta, nu poate așeza decât corector?!

Ar mai fi de remarcat un lucru, ce te privește de aproape.

Vorbești în foileton de pe un înalt piedestal literar, te pui alături lui Delavrancea și Olănescu-Ascanio, amintești cu emfază activitatea d-tale literară de 12 ani, — și toate acestea, chiar când vrei să combați pe un biet „corector”, scriitor de versuri și critici „foarte slabe”!

De unde atîta tupeu, stimabile Ioan Russu Șirianu Leandru dela Arad?!

Ori te crezi încă în fericitele vremi (pe veci apuse!) când d-ta, un simplu pedagog de Arad, erai șef peste oameni superiori ca dl Bogdan Duică, ori referent general al adunărilor naționale, sau când pozai la Bruxelles și Paris pe Monsieur le chef redacteur du Journal Tribuna, organ du comité national des Roumains de Transylvanie et de Hongrie, scriind în „calitatea” asta scrisori deschise ziariștilor francezi d'al de Raoul Chérad?!

Tempi passati, mult regretați tempi passati, onorabile!

Sau poate îți faci încă iluzii, că „moara din vale” — mulțumită nepotismului — e o „moară cu noroc”?!

Ioan Scurtu-Ascanio.

Bibliografie.

„Paradoxe sociologice.” Din valorosul volum, cu acest titlu, al lui Max Nordau cetitorii nostri cunosc deja de mult capitolul „Naționalitatea”, care a apărut și în broșură separată în editura „Tipografeii” soc. pe acții. Acum eraiși un nou capitol din aceleși volum ni-se presintă extras într-o drăguță broșură. Este capitolul prim, intitulat „Reprivire”, pe care cetitorii nostri l'au avut în rate, în Foata „Tribunei”. Cel ce-și aduc aminte de această plăcută lectură vor afla cu bucurie, că pot să aibă într'un mănunchiu spițele de aur ale lui Max Nordau. Ear' cei-ce nu au citit „foita” îndoit trebuie să se bucure, că „Tipografa”, rețipărindu-o le-a făcut posibil a o avé deodată a mână, ca să suplinească ce au negles.

„Reprivire” lui Max Nordau este reprivirea filosofului din amurgul acestui veac asupra vieții neamului omenesc, urmărind paș de paș mersul progresului cultural dela începutul civilizației.

E mare idea, și mângăitor rezultatul unei asemenea „repriviri”, mai ales azi, în această epocă de materialism și blasare pentru tot ce e ideal.

Traducerea românească făcută de Rosmarin, ne predă toate finețele originalului într'un delicios limbaj românesc.

Broșura, tipărită pe hârtie fină, adjuată frumos, are 35 pagini, în octav, și costă numai 20 cr. Se poate procura dela librăria „Tipografa”, soc. pe acțiuni în Sibiu, Strada Poplăcii nr. 15.

„Naționalitatea”. Societatea noastră „Tipografa” a scos într-o elegantă broșură interesantul studiu de Max Nordau despre „Naționalitate”. Valoarea acestui studiu este cunoscută cetitorilor nostri; limbajul frumos, în care „Rosmarin” al nostru a știut să-l îmbrace e gustat deja de cetitorii nostri, căci în „Tribuna” s'a publicat mai întâiu. Vorba era numai, ca interesantele observațiuni originale ale genialului autor să nu rămână resfirate prin atîția numeri de ziar, ci să fie colectate într'un mănunchiu, mai accesibil la cetit și meditat. Aceasta a împlinit-o „Tipografa” când a rețipărit articoli din „Tribuna” în broșura de față. În extensiune de 40 pagini, tipărită frumos pe hârtie fină, această prețioasă broșură s'a trimite francat pentru 25 cr. A se adresa la librăria „Tipografeii” soc. pe acțiuni în Sibiu.

Musică. Au apărut în ediție litografată 4 piese musicale aranjate pentru cor mic de dl Val. Magdu: „Iorghina”, cântec popular de prin părțile ungurene și bănățene (cîntec); „Dorule o dorule”, cântec popular

de sub podgoriile aradane (cîntec); „Nusca”, pe melodia dansului „Pe picior” din Bănat (sextet) și „Foate verde tiriplic” cântec popular de pe șesul Băsei (cîntec). Se află de vînzare la autor în Arad. Prețul unei piese — 25 cr., toate 4 costă 80 cr., plus 5 cr. porto.

La „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vînzare următoarele noutăți musicale:

- Les beaux yeux. Valse pentru piano de Mathilde Mironescu . . . 1.—
- Terâncuța. Cântec popular pentru voce și piano de Costache Moianaru Hora înfrîșirii, pentru piano de P. G. Nițescu . . . —.75
- La tine copilă dragă. Romanță de Dorianu . . . —.50
- Toujours avec argent. Polca franceză pentru piano de Sig. Paulmann La blondine. Polca mazuca pentru piano de Sigismund Paulmann Turda. Marș patriotic de Paulmann Hora reginei. De Sigis. Paulmann Sărba păpușelor. De Sig. Paulmann Marș turcesc. De Sigis. Paulmann Intermezzo pentru piano de M. Capșa Les fleurs de Mai. Valse de Ant. Cirilo . . . 1.—
- Sărba oficerilor. De C. Dimitrescu La fille du Marin. Vals de Ivanovici Daisy Bell. Valse (All Right) de C. Kaps . . . —.75
- Liniste. Vals pentru piano de Dimitrie St. Cristide Am plans. Romanță pentru voce și piano de Alphonse Cirilo . . . —.75
- Singurătatea. Romanță pentru voce și piano de Alphonse Cirilo . . . —.75
- Claire. Polca pentru piano de Alph. N. Ochialbi . . . —.25
- Institutele-Unité. Vals pentru piano de Carol Decker . . . 1.—
- Sărba Bucureștilor, pentru piano de Const. Dimitrescu . . . —.50
- Sărba mirilor. De C. Dimitrescu Iubule. Marș de Gh. Fotino . . . —.75
- Surorile. Hora de Gh. Fotino . . . —.50
- Elisa. Polca franceză de G. Ionescu Zéphir. Polca mazuca de G. Ionescu Souvenir de Zürich. Polca mazuca de Anton Kneisel Pas de quatre original. De Mayer Lutz . . . —.50
- Gavotte de la Princesse „Marie”. De Michel Margaritescu . . . —.57
- Ai plans și tu v'odată? Romanță pentru voce și piano de Ernest I. Alexandrescu . . . fl. —.50
- Nu înțeleg. De E. I. Alexandrescu Pictorial! De E. I. Alexandrescu Un fir electric. De E. I. Alexandrescu L'Affection. Polca franceză p. piano de C. D. Belortu . . . —.50
- De Braila à Gènes. Galop pentru piano de C. D. Belortu . . . —.50
- Sărba Bucureștilor, pentru piano de Ioan D. Burlan . . . —.50
- Sărba Bucureștilor, pentru voce și piano de Ioan D. Burlan . . . —.50
- Didi. Polca mazuca pentru piano de Ioan D. Burlan . . . —.75
- Isvorul. Romanță pentru voce și piano de Dimitrie St. Cristide Anton Zica. Pe aripile amorului, vals pentru piano . . . 1.25
- V. Hugo. Poezie. Cuvinte de I. Dorianu, Aubade (albadă) . . . —.75
- I. Dorianu. Prin flori și floricele, romanță . . . —.50
- I. Villacroze. De ce „mi-ai zis odinioară, romanță” . . . —.75
- Radu D. Rosetti. E vr'un loc uitat de oameni, reverie pentru voce și piano . . . —.75
- I. Paschil. L'Amitié, vals . . . 1.—
- K. van Saanen, cuvinte de M. Eminescu. Dona codrului . . . —.75
- Ioan D. Burlan Amintiri din Breasta, sărba pentru piano . . . —.50
- I. Braunstein. Rêve du Matelot, vals pentru piano . . . 1.—
- G. Vasiliu. Freamătul Zăvoului, horă . . . —.75
- C. Felix. Cuvinte de I. Dorianu. Vals conjugal pentru voce și piano I. Paschil. Cuvinte de I. Dorianu. Așa „mi-e scris, romanță pentru voce și piano . . . —.50
- F. Domeier. Soirée de Bucarest, vals . . . 1.50
- A. Cirilo, Emilie, polca-mazur pentru piano . . . —.75
- D. D. Voreas, Mignon, polca-mazur S. Di. ker. Punct și virgă, polcă pentru piano . . . —.50
- N. Polizo Micșunești. Douce Souvenances, vals . . . 1.—
- Al. Gr. Ciurea. Ferdinand - Marș, pentru piano . . . —.50

La comăndele din afară să se adăugă pentru porto postal totdeauna încă 5 cr., ear' pentru expediție recomandată 27 cr. v. a. Pentru siguranța expediției recomandăm modalitatea din urmă.

Sosii în Sibiu.

În 8 Oct. n. 1897.

Hotel „Împăratul Romanilor”: Brătianu, ministru, Baron Achrenfeld, E. Radu, inspector general, Vasilescu, privatier, Cara Costea, Rimmiceanu, ambii ingineri, toți din București.

Hotel „Meltzer”: M. Maier, soție de protopop din Seliște; S. Szöke, B. Miketa, ambii ingineri din Cismădoara; A. Schmidt, notar din Kirchberg; Marie Dancheș, privatieră dip Reginari.

Bursa de mărfuri din Budapesta dela 4 Oct. n. 1897.

Semînțe	Calitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.	Calitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.
dela	până	dela	până	
Grâu				
Bănățene vechi	75	—	76	—
Grâu dela Tisa	75	—	76	—
Grâu „Pesta”	75	—	76	—
Grâu de Alba-Reg.	75	—	76	—
„Badca”	75	—	76	—
Grâu ung. de Nord	75	—	76	—
Semînțe, vechi ori nouă	Sofol	Calitatea per hect.	Prețul per 100 chilogr.	
			dela	până
Săcară		70—72	8.35	8.45
Orz	de nătreș	60—63	6.15	6.40
„	de vînare	62—64	6.60	7.30
„	de bîrș	62—65	7.50	9.00
Ovăș		55—61	6.20	6.45
Cucuruz (porumb)	Bănăț.	—	4.65	4.65
„	Sălăț.	—	4.50	4.55
Mein				
Hrișcă				
Grâu	Sept.-Oct.	12.05	12.10	
„	Sept.-Oct.	—	—	
Cucuruz	Sept.-Oct.	5.50	5.51	
„	Sept.-Oct.	—	—	
Ovăș	Sept.-Oct.	6.25	6.28	
„	Sept.-Oct.	6.00	6.02	
Produse diverse	Rețet			
			dela	până
Sem. de trif.	Lucernă ungurească	—	—	
„	roșie	—	—	
Oleu de rap	rafinat	—	—	
Uns. de porc	dela Pesta	59.00	59.50	
„	dela țeară	—	—	
Slănină	avîntată	—	—	
„	afumată	60.00	60.50	
Său				
Prunc				
Lictar	slavon nou	—	—	
„	bănățeneș	—	—	
Miere	brută	—	—	
„	galbină străcurată	—	—	
Ceară	de Rosenau	—	—	

Cursul pieței din Sibiu.

Din 6 Oct. n. 1897.

Hârtie-monetă română	Cump	9.46	vînd. 9.51
Lire turcești	—	10.66	10.72
Imperiali	—	9.60	9.66
Reule rusești 100 a	—	126.75	127.80
Galbeni	—	5.60	5.66
Napoleon-d'ori	—	9.8	9.84
„	(rusești)	9.6	9.61

Bursa de Budapesta.

Din 4 Oct. n. 1897.

Renta de aur ung. 6%	—	—	—
„	4%	128.00	—
„	val. cor. 4%	99.60	—
Imprumutul căilor ferate ung.	—	122.00	—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	—	122.50	—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	—	103.00	—
Bonuri rurale ung.	—	97.50	—
„	croate-slavone	98.60	—
Obligațiunile desp. regalilor	—	101.50	—
Imprumut cu premiu ung.	—	155.25	—
Leoni pentru regularea Tisei și Seghedin	—	142.25	—
Renta de hârtie austriacă	—	102.25	—
„	de argint austriacă	102.25	—
„	de aur austriacă	125.00	—
Leurile austriace din 1860	—	161.25	—
Acțiunile băncii austro-ungare	—	945.00	—
„	de credit ung.	—	—
Scrisuri fondiare ale institutului de credit și economiei „Albina”	—	102.00	—
Argintul	—	5.70	—
Galbeni împăratești	—	5.68	—
Napoleon-d'ori	—	9.54	—
Mărci 100 imp. germane	—	58.90	—
London 10 Livres sterlingi	—	120.15	—

Bursa de Viena.

Din 4 Oct. n. 1897.

Renta de aur ung. 6%	—	—	—
„ „ „ 4%	121.95	—	—
Renta ung. v. c. 4%	99.46	—	—
Imprumutul căilor ferate ung.	122.	—	—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (1-a emisiune)	102.—	—	—
Amortisarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	—	—	—
Bonuri rurale ung.	121.65	—	—
„ „			

LONDON. LONDON. LONDON.

Cereți noul
Catalog de oroloage
cu ilustrații.

Chiar acum a apărut și se trimite gratis.
Pentru a face cunoscută societatea noastră în lume, trimitem următoarele 3 soiuri de oroloage cu preț redus franco vamă și colet și le trimitem ori-cui acasă dacă ne trimite pentru orologiul de argint 15 fl., pentru cel de aur 60 fl. și pentru orologiul de aur, cu brățară pentru dame 23 fl.

Ambe oroloagele de domni sunt prevăzute cu capace duble foarte tari (argint sau aur curat) cu anker extraordinar de bun, cu petri de rubin și balanță de compensație. (Cel de aur are încă coardă Breguet). Oroloagele sunt bucatii artistice și dăm garanție de 5 ani.

Adresa e:

The International Mercantile Association, 31,
Cannon Street, London, E. C.

Toate celelalte mărfuri ca: utensilii de mâncare, de argint și argintate, mărfuri de manufactură în general, mașini și aparate, unelte și mărfuri coloniale pot fi comandate dela noi cu prețurile originale (sau cu prețuri reduse de fabrică).

Ni-se poate scrie în toate limbile.

Scrieri nefrancate, ori ne suficient francate nu se primesc.

[1898] 10—10

Diracțiunea.

Atelier tehnic de dinți

pentru dinți artificiali și denturi

Piața-mare nr. 11,

L. Goldschmidt — Dentist,

proprietarul crucii de aur pentru merite.

Rămâne numai scurt timp în Sibiu.

[2025] 2—3

La „Tipografia“, soc. pe acțiuni
în Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE
EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE
IACOB AFIN NICOLESCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Preț 70 cr. (cu porto postal 78 cr.)

Această carte a fost recomandată de
cătră Exc. Sa Metropolitul Victor Mi-
haili de Apșa printr'un circular special.

Nr. 1130/1897.

[2030] 1—2

Publicațiune.

În 15 Noemvrie a. c. la 9 ore
a. m. se va exaranda pe calea licitațiunii
publice moara comunei Mohu cu 3 petri
pe periodul dela 1 Ianuarie 1898 până
la 31 Decemvrie 1903.

Prețul strigării e 1000 fl.

Condițiunile mai de aproape se pot
vede la subscrisa primărie comunală.

Mohu, la 7 Octomvrie 1897.

Primăria comunală:

I. Piscoiu,
primar.

V. Caraban,
not. com.

Nr. 914—1897.

[2018] 2—2

Publicațiune.

În 30 Octomvrie a. c. la 2 ore
p. m. se va exaranda pe calea licitațiunii
publice moara comunei Bungard cu 3
petri pe periodul dela 1 Ianuarie 1898
până la 31 Decemvrie 1900.

Prețul strigării e 950 fl.

Condițiunile mai de aproape se pot
vede la subscrisa primărie comunală.

Bungard, la 1 Octomvrie 1897

Primăria comunală:

T. Giora,
primar.

I. Radutiu,
not. com.

Cea mai nouă și cea mai bună
hartie de țigarete și tuburi

„EDISON“

care întrece toate fabricatele de
până acum în privința bunătații și
fineței.

[1785] 9—80

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Au eșit de sub tipar și se află de vânzare:

Chestiunea

Română

în Roma.

Conferența

domnului

Roberto Fava.

Prețul numai 20 cr.

„TIPOGRAFIA“, SOCIETATE PE ACȚIUNI, SIBIU.

Scrierile eminentului și simpaticului poet și prosator

Al. Vlăhuța,

se află de vânzare pe lângă prețurile originale și anume:

„Iubire“, *poesie* (1888—1895), editura Carol Müller 1896 fl. 1.50

„Dan“, *roman*, editura librăriei E. Graeve & Comp. 1894 (1 vol.) fl. 1.75

„Dan“, *roman*, Biblioteca pentru toți, 4 nri. editura Carol Müller 1896,
2 volume à 32 cr. 64 cr.

„Din goana vieții“, ediția III. (1895) fl. 1.75.

„Din goana vieții“, (Biblioteca pentru toți, 3 nri), edit. C. Müller 48 cr.

„Icoane sterse“, *nuvele*, (Biblioteca pentru toți), edit. C. Müller 16 cr.

„Un an de luptă“, ed. C. Müller, 1895 fl. 1.25

Cel mai nou volum de *nuvele*:

„În vîltoare“, *nuvele*, editura Miloșescu 1896 fl. 1.—

Comandele se se adreseze:

„Tipografia“, societate pe acțiuni, Sibiu.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „Tribunei“.

1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici, 12 coale
tip, broș, elegant. Un exemplar cu preț redus
dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni.
Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T.
Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. Pipăruș Pătru. Poveste de I. T. Mera. Un
exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. Păcală și Tândală. Anecdota de Silvestru Mol-
dovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu,
culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50
bani.
7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. Colăcișorul. Obiceiurile țeranilor români la nuntă,
de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau
32 bani.
9. Fica a nouă mame. Poveste de Silvestru Mol-
dovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Mol-
dovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. Îndărălnicul. Poveste de Silvestru Moldovan.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. Blăstēm de mamă. Legendă populară din giu-
rul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exem-
plar 6 cr. sau 12 bani.
14. Bunica de Bojena Němcová, tradusă din limba
boemă de prof. Dr. Urban Iarnik. Un exem-
plar cu preț redus dela 1 fl. sau 8 lei la 60 cr.
sau 1 leu 20 bani.
15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui
Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. Din bătrâni. Ghiciri, întrebări și răspunsuri,
frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al
lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțu-
zească de Eleonora Tănăsescu, după A. Ge-
nevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. Cenușoara. Poveste de I. T. Mera. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.
20. Un pețitor îndărălnic. Novela de Björnsterne
Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8
bani.
21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele
californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar
8 cr. sau 16 bani.
22. Scăpătoarea. Din povestile lui Andersen. Un
exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc.
Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol.
Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc.
Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
26. Taina unei vieți. De Björnsterne Björnson.
(1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un
exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici
Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. Sgârșitul. Comedie de Molière. Un exemplar
40 cr. sau 80 bani.
30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Mol-
dovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. Nusea-împărat. Poveste din popor de „Măr-
gineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste
din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar
12 cr. sau 24 bani.
33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc.
Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. Spice de aur. Culese de dascăl Ioan F. La-
zar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. Un idil în Roșeni. Novela de Bret Harte.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. Baba Iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P.
Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. Dina Mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan
Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exem-
plar 10 cr. sau 20 bani.
40. O partidă în patru. De Antoniu Ghislan-
zoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de
Carlo Goldoni. Tradusă de domnișoarele Al. și
Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau
50 bani.
42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan
Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
43. Mica Fădeta. De George Sand. Un exemplar
40 cr. sau 80 bani.
44. Rusalina pcurarul. Poveste de Nicolae Trim-
biționiu. Un exemplar 22 cr. 44 bani.
45. Roma invinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru
Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exem-
plar 24 cr. sau 48 bani.
46. Clara Milici. Novela de I. Turghenev. Tradu-
cere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exem-
plar 40 cr. sau 80 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar
8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire
librarilor și peste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

La Librăria „Tipografiei“, soc. pe acțiuni în Sibiu,
se află de vânzare

următoarele publicațiuni

ale Societății

„Inocențiu Micu Clain“

a teologilor din Blaj

1. „Epistole către un preot tânăr“ de Aloisius Melcher.
Partea I. și II. 2 volume mari cu preț redus de 1 fl. 50 cr.
2. „Pregătire la moarte“, adică considerațiuni asupra maxi-
melor eterne folositoare tuturor spre meditare și preoților
spre a predica, de Alfons M. Liguori, 1 volum de 440 pag. fl. 80 cr.
3. „Duh muscălesc“, narațiune de Bolanden (45 pag.) fl. 10 cr.

— Se recomandă mai ales preoților. —

Pentru „Tipografia“, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

A apărut și se află de vânzare:

„Căldarul Poporului“ pe 1898.

Anul XIII.

Cel mai lățit și cel mai ieftin căldar românesc.

Raportul despre „mișcarea literară la noi“ al comitetului „Asociațiunii“ a numit

„Căldarul Poporului“

„excellent“.

Anul trecut a apărut în 5000 exemplare și prin Ianuarie 1897 nu se mai găsea nici
un exemplar. Mulți, cari au comandat târziu acest căldar nu l-au mai putut ave.

Grăbiți deci! — grăbiți a vă prenumera din vreme la

„Căldarul Poporului“ pe anul 1898.

Costă numai 20 cr.

deși e tot așa de excelent, ba încă mai îngrijit și mai bogat, decât până acum.

În estan „Căldarul Poporului“ are un conținut literar mult mai
bogat ca în anul trecut — și pe lângă aceea — șese ilustrațiuni.

Grăbiți a-l prenumera. Mai ușor e a adauge prețul la rennoirea abonamentului. Cu
posta trimis costă cu 5 cr. mai mult.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.